

kunne maasse have lidt Fortjeneste derved. Efter nogen Tænken frem og tilbage bekvemme de sig til at give de 10 Kr. Tro de Herrer nu ikke, at de, der have haft ondt ved at løse Jagttegn, men saa endelig have gjort det, sige som saa: Nu ville vi virkelig ogsaa have noget for vore Penge, nu maa vi benytte ikke en, men flere Dage end ellers dertil; det kan der ingen Tvivl være om. Endelig er der dem, der ikke kunne affe de 10 Kr., de egentlig fattige. Naar Humaniteten ikke kommer i Betragtning, ja, saa ser jeg virkelig ikke andet, end at det vilde være uret mod de egentlig uformuende Medborgere at sige til dem, at de maa ikke, fordi de mangle de 10 Kr. At netop denne, om jeg saa maa sige, lejlighedsvis Jagt, der søves af de uformuende Medborgere, skal hindres, kan jeg ikke være med til; det synes jeg er at sætte Stel paa absolut fejlt Sted. — Ja, saa har Flertallet endelig stillet en Række Endringer, som de mene skulle gøre Forslaget mere antageligt. I mine Øjne er det aldeles ikke Tilfældet, tværtimod; flere af disse Endringer gøre Forslaget for mig mere uantageligt, end det er i Forvejen. Jeg skal saaledes henvise til Forslaget under Nr. 52, at efter „Børn“ sættes Punktum, og Resten af Stykket udgaaer. Nu vil jeg spørge: Naar en Gaardmand har f. Eks. 2 Sønner og 2 Tjenestekarle, vil man saa finde det i sin Orden, at de 2 Sønner skulle kunne jage, men de 2 Tjenestekarle ikke. Jeg er forvisset om, at saa godt som enhver Gaardmand vil se sig nødt til enten at sige til sine Sønner: Nej, det saa I lade være, eller ogsaa at løse Jagttegn til sine Tjenestekarle. Jeg tror ikke, at ret mange Tjenestekarle saaledes ville finde sig i at blive satte udenfor nu for Tiden. Jeg tror, at den Slags Ting ikke vil hjælpe til at forbedre Forholdet i Lyndeklassen. Jeg tvivler ikke om, at Flertallet lige saa godt under Tjenestekarlene som Sønerne en Jagtdag; men det har ment, at denne Indskrænkning skalde til for at formindste Jægerens Antal. Jeg kan imidlertid ikke se andet, end at en saadan Bestemmelse vilde være meget uheldig og fremtalde Splid, hvor der i Forvejen ingen er, og det skal man være meget varsom med. — Dernæst er der Endringsforslaget under Nr. 51, hvor Flertallet foran „Børn“ vil sætte Ordet „hjemmeværende“. Ogsaa det vil give Anledning til Forvirring. Hvad vil det sige: „hjemmeværende Børn“? Børn kunne være noget hjemme og noget ude; de kunne tjene dels paa fremmede Steder, dels hjemme. Nu komme de hjem og maa altsaa ikke jage. Eller der er Børn, som ho-

borte fra Hjemmet og komme hjem til Forældrene; Retfærdigheden i, at de saa ikke skalde have Lov til at jage, vil vist blive meget vanskelig at forstaa. Jeg tror altsaa, at disse to Endringsforslag ere meget uheldige, navnlig da det ene, der vil skaffe en bestemt Udskillelse til Stede mellem Tjenestekarle og Sønner. Det vil jeg i ethvert Tilfælde meget anbefale, at man stemmer imod. Ministerens Forslag, som det foreligger, er i saa Henseende meget bedre. — Den samme Tendens, om end naturligvis i mindre Grad, findes i Forslaget under Nr. 53, at der i Nr. 4 skal sættes Punktum efter „Jagtgrund“. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 54 angaar, som jo efter Flertallets Mening væsentlig skalde forbedre den hele Foranstaltning, nemlig Bestemmelsen om, at Lods-ejerne i en Kommune skulle have Ret til at jage uden Jagttegn, naar Jagten udøves i den Kommune, hvor de ere bosiddende, saa at naar altsaa den ene Lodssejer besøger den anden, skal han have Ret til uden Jagttegn at jage paa hans Grund, for saa vidt den vedkommende Lodssejer giver ham Lov dertil — ja, saa er det jo ganske vist Meningen dermed, at man derved kom bort fra det rigoristiske i, at den ene Nabo, der besøgte den anden, ikke kunde jage uden at løse Jagttegn; men helt kommer man dog ikke bort derfra. Det rigoristiske er ikke bortfaldet, det er kun noget formindsket, og der er kommet en anden Ulempe til Stede, som jeg senere skal komme til. Det rigoristiske er ikke bortfaldet, thi vi vide jo godt, at Kommunernes Grænser gaa ud og ind mellem hverandre. Mindretallet har brugt det Udtryk i Betænkningen, at Kommunegrænsen ikke er nogen selskabelig Grænse, og det vil med andre Ord sige, at man fra den ene Kommune aflægger Besøg i den anden, de forskellige Kommuner støde op til hverandre, Lodssejere i de forskellige Kommuner kunne være Naboer til hinanden, og altsaa vil dette mærkelige Forhold ogsaa nu kunne indtræffe, at naar den ene Nabo besøger den anden i en anden Kommune, maa han ikke uden Jagttegn jage paa denne andens Grund, medens en anden Nabo i samme Kommune kan gøre det. At forstaa den højere Retfærdighed heri vil blive vanskelig. Men hertil kommer endelig Ulemperne ved alle disse Undtagelser, som nu ere udstrakte til Lodssejere i Kommunerne, den Ulempe, at man skal drage Stel mellem Børn, der ere halvt hjemme og helt ude, alle disse Undtagelser, som først fandtes i Regeringens Forslag under § 21 Nr. 1, 2, 3 og 4, og som nu ere blevne for-